

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur
S.CANDIAH PILLAI

நந்திபதி
கோல்

வா
நந்தமுதலம்

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ வஞ்ச தை மீ. கடி வ (23-1-36)

No. 5, 6.

திருவாசகம்.

அதுபழச் சுவையென அமுதன அறிதற்
கரிதன எளிதன அமரரு மற்யார்
இதுவவன் றிருவரு இவனவ னெனவே
யெங்களை யாண்டோண் டிங்கேழுந் தருஞும்
மதுவளர் பொழிற்றிரு ஏத்தா கோச
மங்கையுள் ஓாய்திருப் பெருந்துறை மன்னை
எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ஓயே.

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானுய
முவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்
பந்தனை விரலியு நீயுநின் னடியார்
பழங்குடில் தொறுமெழுந் தருளிய பரனே
செந்தமல் புராதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தன வைதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ஓயே.

ஸ்ரீமத்சத்குரு குஹபரப்ரமணே நம.

தத்தவநிதானம்

மறைகண்டநம்பி ப்ரம்ஹஸ்ரீ.

தா. சுப்பிரமணிய அய்யர்

அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி 3, 2-ம் வாரத் தொடர்ச்சி ப. B)

ஜதர் கலாப காலத்தில் ஜதர் கூட்டத்தாரால் காஞ்சி பட்டணத்தைச் சேர்ந்த சற்றுப் புறமும் காஞ்சி பட்டணமும் தாக்கப்பட்டது என்பது வாஸ்தவமே யென்றாலும் ஸ்ரீகாமாக்ஷி கச்சபேஸ்வரர், ஏகாம்பரநாதர், குமர கோஷ்டம், தேவப் பெருமான் (வரத ராஜஸ்வாமி) உலகு அளந்தார், பச்சை வண்ணர், பவழன்னர் சொல்வண்ணம் செய்த பெருமாள் முதலிய அனேகம் திவ்ய தேவாலயங்களுக்கும் அவவைகளுக்குரிய பூஜா விதானங்களுக்கும் வைதிக சம்ப்ரதாயங்களுக்கும் ஷீ ஜதர் முதலிய கூட்டத்தாரால் யாதொரு விதமான உபத்திரவங்களும் வந்ததாக ஏற்படவில்லை. சரித்ர சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி செய்கிற பொழுது ஜதரும் அவருடைய கூட்டத்தார்களும் கலாபகாலத்தில் விசேஷமான கண்ணேக்கம் வைத்து மைசூர் இராஜாங்கத்தைபேகைப்பற்றியும் அதை அடுத்த சிற்றரசர்களையும் உபத்திரவித்து இராஜயத்தைக் கைப்பற்றியதாகத் தெரிகிறது. நிதர்சனமாக ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஜதரால் கட்டப்பட்ட டிப்புசல்தான் கோட்டையானது இப்பொழுதும் விளங்கி வருகிறது. ஜதருக்கும் டிப்புசல்தா ஊக்கும் ஹிந்து மதத்திலும், ஹிந்து மத தேவதைகளிடத்தும், அத்பந்தமரியாதை உண்டு என்பது நன்றாயினங்குகிறது. இங்னன் மிருக்க ஸ்ரீங்ககிரியில் வித்யாசங்கரர் காலமும் ஜதர் காலமும் ஒன்றே என்று காணப்படுகிறது. அது சமயம் ஸ்ரீங்ககிரி மடத்தை ஆசார்ய ஸ்தானமாக நில்சயித்திருந்த மைசூர் இராஜாங்கம் ஜதரால் கைப்பற்றியின் அந்த இராஜாங்கத்தின் குருபேர்களிய ஸ்ரீங்ககிரியையும்

கைப்பற்றக் கருதி முன் வந்தபோது ஸ்ரீங்ககிரி ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் தம்முடைய சித்ய சிபம் விரதானுஷ்டான யோக ஞானநுபவ சித்தியினால் ஜதர் கூட்டத்தார்களை தம்முடைய ஸ்ரீங்ககிரியின் எல்லைக்குள் ப்ரவேசிக்க முடியாத வண்ணம் மந்தர ஜலத்தை சுற்று மூன்ஸ எல்லையில் சிவ்யர்களைக் கொண்டு தெளித்து வரும்படிசெய்து விட்டுத் தான் யோகானுஷ்டானத்தில் இருந்து விட்டார். இது விவரம் தெளியாத ஜதர் கூட்டத்தார் அவ்வெல்லையில் ப்ரவேசித்தலும் உடனே குதிரை வீரரில் சிலரும், காலாட்படையில் சிலரும் கல்லாகிவிட்டனர். இது கண்ட ஜதர் பயந்து அருகிலுள்ள அக்ரகார பிராமணர்களின் முகாந்தரம் தன்னுடைய குற்றத்தையும் அதற்குரிய மன்னிப்பையும் எதிர்பார்க்கும் நில்சயத்தை ஸ்வாமிகளிடம் தெரிவித்துக் கொள்ள, ஸ்வாமிகள் மன மிரங்கி மடத்திற்கு வரும்படியாக உத்திரவிட ஜதர் வந்து, வித்தியா சங்கரரை தெரிசனம் செய்து, அவருடைய அனுக்ரகத்தினால் மனஸ் ஸமாதானம் ஏற்பட பழயபடி பைசூர் இராஜ்யத்தை மைசூரில் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்து வந்த அரசர் களிடத்தே ஒப்படைத்து ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தை இராஜதானியாகவைத்துக் கொண்டு, அரசாட்சி செய்ததாக சரித்ரவாயிலாக தெரிய வருகிறது. இதில் ஸ்ரீங்ககிரி மடத்தின் அதிபரால் ஜதர் கூட்டத்தார்களினுடைய உபத்திரவத்திலிருந்து ஸ்ரீங்ககிரி பிடமும் மைசூர் ராஜாங்கமும் மீட்கப்பட்டது. எதனால்? யோக ஞானநுபவ சித்திக்கரமத்தினால் அல்லவா? இது போலவே “ஆதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமிகளால் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது” என்று சொல்லபடும் பிடமாகிய காஞ்சி காமகோடி பிடமானது காஞ்சி பட்டணத்தின் எல்லைக்கு உள்பாகத்தில் பிடத்தை ஸ்தாபிக்கும் பொல ஆவர்கள். ஆதலால் ஜதர் முதலியவர்களுடைய தொந்தரவுக்குப் பயந்து ஆதி ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யஸ்வாமிகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிஜபீடம் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்

யிருந்தார் என்றாலும் பின்னே வந்த ஜதர்கலாபத்தினால் காஞ்சி காமகோடி பிடத்தை காஞ்சி பட்டணத்தின் எல்லையிலிருந்து வெளிப் படுத்தி குப்பகோண தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்று சொல்லலாம். நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது காஞ்சி பட்டணத்தின் எல்லையின் உள்பாகத்தில் சமார் ஆபிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னே கட்டிய கட்டிடங்கள் நன்றாக இருக்கிறது என்பதும், சிலது சிதிலமாகிவிட்டது என்றாலும், அதனுடைய முக்கியமான அடைபாளச்சுவர்கள் நன்றாகவே யிருக்கிறது. இவைகளில் சங்கர காஞ்சி காமகோடி மடம் என்கிற பெயரால் புராதன கட்டிடம் நல்லதாகவே அல்லது சிதிலபட்டதாகவே காணப்படுகிறதா! இல்லை.

ஆதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளுக்குக் காஞ்சிப்பட்டணத்தில் ஒரு மடத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டிய அவசரம் இருந்ததாக எந்த சரித்திரங்களிலும் காணப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அவர் ஸ்தாபித்தது வாஸ்தவம் என்றே வைத்துக் கொண்டாலும், ஆதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசார்யஸ்வாமிகளும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மடாதிபதிகளும், அவரைச் சேர்ந்த சிவ்யபவர்க்கங்களும், அண்டம் புரண்டு விழுந்து விட்டது என்றாலும் மேரு கிரம் இடிந்து தலைமேல் விழுகிறது என்றாலும், அஞ்சாத நெஞ்சத்தையுடைய தீர்ம் வாய்ந்தவர்களால் விளைவா? அங்கனமிருக்க, இட்டிலிதின்பவலுக்குச் சட்டினி எவ்வளவு சலப்போல, அதுபோல யமனை ஜயிக்கக்கூடிய அத்வைத் தித்தாந்த சிங்கங்களுக்கு யமன் ஒரு இட்லி, ஜதர் முதலியவர்களுடைய தொந்தரவுக்குப் பயந்து ஆதி ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யஸ்வாமிகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிஜபீடம் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்

உள் நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 3.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தக்குமிகு

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நீத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா வரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ வெஸி தை மீ டி வெ (23—1—36)

NO. 5, 6.

திருவாய் மொழி.

தாமணிமாடத்துச் சற்றும்விளக்கேரிய
தாபம்கமழத் துயிலைனமேல்கண்வளரும்
மாமன்மகளே மணிக்கதவம்தாள் திறவாய்
மாமீ ரவளையேழுப்பீரோ உன்மகள்தான்
ஊமையோ அன்றிசேகுடோ அனந்தலோ
எம்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ
மாமாயன்மாதவன் வைதுந்தனென்றேன்று
நாமம்பலவும் நவின்றேலோரேம்பாவாய்.

நோற்றுச்சவர்க்கம் புதுகிணறவம்மனுய
மாற்றமும்தாராரோ வாசல்திறவாதார்
நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன் நம்மால்
போற்றப்பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டோருநாள்
கூற்றறின்வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும்
தோற்றுமுனக்கேபேருந்துயில்தான்தந்தானே
ஆற்றானந்தலுடையா யருங்கலமே
தேற்றமாய்வந்து திறவேலோ ரேம்பாவாய்.

வ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதறிய
ஞாலமுண் டானோடே நான்முகன்
வானவர் நன்னையிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரென்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வெள்ளை

வித்தகம்

புதுவை

‘யுவ சூஸி தை மீ’ யீடு

தவம்.

தவம் என்றால் என்னை?

அது தான் மாயா சம்பந்தமான அசுத்தத்தை — பாசங்கள் பற்றுக்களை ஒழித்தற்கு—வாய்மையான புருஷார்த்தங்களை அடைதற்கு உரிய சாதனம் என்று கூறப்படும்.

தவம் தபம் என்பன ஒன்றே. தபம் என்றால் வாட்டுதல் என்பர். தபுதல் கெடுதல் எனப் பொருள் படும். தவ் வெனல் வாடுதல்—இடுங்குதல் எனப் பொருள் படும்.

மாயா காரியமான அசுத்தத்தை வாட்டுதலே—காமம் முதலிய குணங்கள்

களுக்கும் பினி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கும் காரணமான அசுத்த நிறை அமைந்த தூலச் சிவையை வாட்டுதலே—கெடுத்தலே—அமல் சத்தியாகிய ஞான சத்தி வடிவமாக மாற்றுதலே—மாற்றுதற்கு உரிய சாதகமே தவம் என விதந்து கூறப் படுதற்கு உரியது என அறிதற்பாற்று.

கேடு இன்றேல் ஆக்கம் இல்லை. கேடு உண்டேல் ஆக்கமுண்டு. கேடே ஆக்கமாவது; ஆக்கமாகத் திரிவது; மாறுவது என்க.

குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் உடலுயிர் என அமைந்த அசுத்த நிறை கேட்டையவே அமல் நிறை ஆக்க முறவதாகும். இதனால் சாதலுருச் சாதலாகிய — தற் சதந்திரம் ஒழிதலாகிய சிவத்துவம் ஒழிதல் உளதாகும்; சிவத்துவம் திகழும்; அசுத்த நிறை அமைந்த தூலச் சிவையாகிய மருஞடம்பு ஞான சத்தி வடிவமாகிய அமல் தநு என்னும் பிரணவமந்திர சீரமாக மாற்ற மடையும்; நித்தியத்துவம் உளதாகும் என்க.

குறள்.

நத்தம்போற் கேடும் உளதாகுஞ் சாக்காடும் வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.

(ஷ 24-ம் அதி. புகழ் செ. 5.)

என்னும் அருமறைப் பொருஞம் இதுவே ஆம். இதன் விளக்கமான உரையை “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல். 16, 17 இல் காணக. வித்தகராகிய மெய்யடியாரே வாய்மையான தவம் புரிந்து வாய்மையான புருஷார்த்தங்களை அடைதற்கு — நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு வல்லராவர்.

உடல் பினி மூப்புக்களால் நலிந்து பின்மாகாதவாறு அவ்உடலோடு புருஷார்த்தங்களை அடைவதே—நித்தியத்துவம் பெறுதலே தவப் பயன் என்பது பின் வரும் சங்கச் சான்றேர் வாக்காலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

பொருநராற்றுப்படை.

“..... தவஞ்செய்மாக்கள் தம்முடம்பிடா அ(து) அதன்பயன்எய்திய அளவுமான.....”

(ஷ அடி 91, 92)

மாக்கள் தவஞ்செய்தே ஆற்றிவ சூரணம் பெற்று மக்களாக வேண்டுமாத வின் “தவஞ்செய்மாக்கள்” என்று கூறப்பட்டது. “மாக்கள் தாமே ஜூயறி வுயிரே” “மாக்கள் தாமே ஆற்றிவுபி ரே” எனத்தொல்காப்பியம் கூறியதும் அறிக் கூலக்போல் வாழ்ந்து ஒப்புர வொழுகுதலே— முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சீரணித்தலே மாக்கள் மக்களாகிப் புருஷார்த்தங்களை அடைதற்குரிய வாய்மையான தவம் என்க.

சீவர் யாவரும் இயற்கை யாகவே ஜூம்புல நுகர்ச்சியிற் கட்டுப் பட்டுள்ள வர் என்பதும் அக்கட்டைத் தகர்த்து அந் நுகர்ச்சிகளைத் தமக்கு அடிமையாக்கிக் கோலோச்ச அறியாது மாற்கின்றனர் — பின் மாள்கின்றனர் என்பதும் வெள்ளிடை ஆம். ஆதலால் அத்தகைய மாயா காரியமான ஜூம்புல நுகர்ச்சியை நிறை முறையோடு தழுவியே அதனை வெல்ல வேண்டுமென்றிவேறு தடம் இல்லை என்பதும் வெள்ளிடை ஆம்.

அறியாமை என்னும் அவிச்சை வசப்பட்டு ஜூம்புலன் களில் நிறை முறையின்றி சுடுபட்டு உழலும் சீவர் இவற்றை அடிப் படுத்தி உய்தி யடை தற் குரிய சாதகத்தை சர்வஞ்ஞத்துவ முடைய குரவன் அருளாலன்றித் தாமாக அறிந்து அநுட்டித்தல் முடியாத காரியம். ஆதலால் வாய்மையான புருஷார்த்தங்களை அடைதற் குரிய பக்குவ சீவன் குருவருளால் அறிந்து அநுட்டிக்கும் சாதகமே தவம் என விதந்து கூறப்படுதற்கு உரியது என்க.

குருவருளால் பெறப் படும் கற்றல்

கேட்டல் என்னும் பயில்வுகளால் தூலச் சிவப்பை வாடச் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வாடச் செய்த லாகிய தவத்தினால் உடலுயிர் மாற்ற மடையப் பெற்றவரே தபோதனராகிய தத்துவப் பெரியார் ஆவர்.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

“கற்றல்கேட்டல்உடையார்பெரியார்”
(ஷ்டி திருப்பிரமுரம் பண்நட்டபாடை [செ. 2.)

எனவும்,

“மங்கையவாடமயல்செய்வதோஹவர் [மாண்பே”

(ஷ்டி திருப்பாச்சிலாச்சிரம் பண்தக்க [ராகம் பா. 1.)

எனவும் அருளிச் செய்தார் ஞான சம்பந்தர். கற்றல் கேட்டல் எனபன வற்றின் உண்மைப் பொருள் “கல்வி” “கேள்வி முயல்” என்னும் கட்டுரை களில் விளக்கிக் கூறப்பட்டன. (“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 2, 4.) ஆங்காங்குக் காண்க.

சுந்தரர் தேவாரம்.

“ஞன்றுயிரவேறுசெய்தான்நொடித்தான் [மலைத்தமனே”
(ஷ்டி திருநொடித்தான்மலை செ. 1.)

வாய்மையான தவத்தினால் — வாய்மையான கல்வி கேள்விகளால் உடல் ஞான சத்தி வழிவமாகவும் அதனைப் பிரியாத உயிர் சிவமாகவும் மாற்ற மடையும் ஊன்றுயிரவேறாகும் என்க. வாய்மையான தவப் பயன் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

இத்தகைய வாய்மையான தவத்தினாலேன்றி, தற் சுதந்திரத்தினால் கையாளப் படும் வேறு நடை நொடிகளால் — அசட்டு யோகத்தால் புருஷார்த்தங்களை அடைதல் முடியாத காரியமே. பின் வரும் பிரமாணம் தவத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

குறள்.

உற்றநோய் நோன்ற ஹயிர்க்குறுகண் [செய்யாமை அற்றே தவத்திற் குரு.
(ஷ்டி 27-ம் அதி. தவம் செ. 1.)

ஊழான் வரும் துன்பங்களை வெறுப் பின்றி அநுபவித்துக் கழி த்தலும் அவற்றால் அவச் சலனமடைந்து தன் ஊயிர்க்கும் பிற ஹயிர்கட்கும் துன்பம் செய்து ஆகாமிய விளைகளை ஈட்டாமல் இருத்தலுமே தவத்தின் இலக்கணமாகும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

ஆகவே முன்னிலைக் கோரணிகளான் வரும் துன்பங்கள் யாவற்றையும் திருவருட் செயல் எனக் கண்டு அம் முன்னிலைகளை நிறையோடு உறவு படுத்தி வாளாங்கு வதிதலே — பணி செய்து கிடத்தலே சிறந்த தவம் என்றாரா பிற்று.

மாயா காரியமாகிய முன்னிலைகளை நிறை முறையோடு பஞ்சீரணித்தலால்வன்றி, அவற்றை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்குவதால் தன்னிலையாகிய உடலுயிர் அசத்தம் நீங்கி அமல மடைதல் இயற்கை விரோதமே யாகும். அழுக்கை அழுக்கால் அகற்றுதல் என்னும் உபாயம் இதுவே ஆம்.

உலகில் வாழ்ந்து ஒப்பு ஒழுகுதற்கண் முன்னிலைகளால் துன்பம் உளவாதல் சகஜம். இத் துன்பங்களைப் பொறுத்தலே “உற்ற நோய் நோன்றல்” என்பது முன்னிலைகளை வெறுத்து அருந்தல் பொருந்தல் இன்றி ஒருபால் ஒதுங்கிக் கிடத்தவிலும் முன்னிலைகளான் வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துத் தன் ஊயிர்க்கும் பிற உயிர்க்கும் தீமை யின்றி வாளாங்குவதிதல் எளிதன்று. அரிது அரிது மாஅரிது என்றே கூற ஆம். இது பற்றியே,

குறள்.

உண்ணது நோற்பார் பெரியார் பிறர் [சொல்லும் இன்னுச்சொல் நோற்பாரிற் பின். (ஷ்டி 16-ம் அதி. பொறையுடமை செ. 10.)

என அருளிச் செய்தார் பொய்யில் புலவர்.

அருந்தல் பொருந்தல் அமையப் பெறுது முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கித் தவம் புரிவோரி ஆம், உலக மாக்களோடு வாழ்ந்து அவர்க்கும் துன்பகரமான வார்த்தைகளைப் பொறுத்து ஒப்பு வொழுகுதலாகிய அருந்தவம் புரிவோரே பெரியார் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால் [வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப்பு பேறை.

(ஷ்டி ஷ்டி செ. 3.)

எனத் தேவர் கூறியதும் அறிக்.

இருவனுக்கு வறுமை என்பன யாவற்றுள்ளும் வறுமையாவது தனது சரீரபெனதிக பஞ்சீரணை நிறையைச் சமப்படுத்துதற்கு ஏற்ற அருந்தல் அமையப் பெறுது அதனை அலட்சியம் செய்தலே ஆகும்; வலிய செயல்கள் யாவற்றுள்ளும் வலிய செயலாவது வஞ்சக நெறியால் தன்னை அடிப்படுத்துவான் முயன்று அறிவிலார் கூறும் சொற்களைப் பெற்களைப் பொறுத்தலே யாகும் என்பது இதன் பொருளாகும். விருந்து என்பது அருந்தலாகிய உணவைக் குறித்து விண்றது.

இவற்றால் முன்னிலைக் கோரணிகளைப் பொறுத்துப் பணி செய்து கிடத்தலே அரிய பேரிய தவம் என்பது நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க.

முன்னிலைக்களுக்கு ஆற்றுமையால் அவற்றை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி அருந்தல் பொருந்தல் அமையப்

பெருது வாயுவை வலிதின் அடக்கி வாயோடு கண் மூடி ஓராங்கு வீற் றிருத்தலே சிறந்த தவம் என்பர் உலகோர்.

காடு மலைகளிலும் பிற இடங்களிலும் இவ்வாறு வீற் றிருப்போரே பெரிய தவசிகள் — மகாண்கள் — மெய்யடியார் என உலக மாக்களால் போற்றப்படுவர்.

இன்னேரன்ன செயற்கை முறையான தவ முடையோர் — அசட்டு யோகிகள் எத்துணைக் காலம் அங்கிலையில் வீற்றிருப்பினும் இறைவன் திருவடி கண்டு பாசங்கள் பற்றுக்கள் ஒழியப் பெறுதல் — புருஷார்த்தங்களை அடைதல் — நித்தியத்துவம் பெறுதல் முடியாத காரியம் என்பதே தத்துவப் பெரியார் அதுவமான துணி பும்வேதஉண்மையும் ஆம். பின் வரும் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்கள் இவ்உண்மையை நன்று வலியுறுத்துவன் ஆகும்.

திருவாசகம்.

“..... முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித் [தும்]

ஒந்றுமை கொண்டு நோக்கு முன்னத் துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித் [தும்]

..... சேண்வயின் ஜம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும் [போய்த்

துற்றவை துறந்த வெந்றுமிய ராக்கை அருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த ஒளித்தும்”

(ஷ திருவண்டப்பகுதி)

“உலவாக்காலந்தவமியற்றிஉறுப்பும் [வேறுத்திண்குளைக்காண்பான் பலமாமுனிவர்னிவாடப்பாலியேனப் [பணிகொண்டாய்”

(ஷ திருச்சதகம் (அந்போகசத்தி) [செ. 54.)

[உறுப்பை (உறு+உப்பு) வெறுத்தலால் அதன் கண் உள்ள உப்புத்

துப்பு நீங்கி அமுதமாதலும் — சிவமாதலும் சிவதரிசனம் பெறுதலும் முடியாத காரியமே ஆகும்.]

‘புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே உண்டியா அண்ட வாணரும் பிறகும் வற்றி யாநுகின் மலரடி காண மன்ன வென்னையோர் வார்த்தையுட் [படுத்துப் பற்றினுய்.....”

(ஷ செத்திலாப்பத்து செ. 2.)

[தமது சர்வம் மன்னைல் அரிக்கப் படாதவாறு சில மருந்துகளை உண்டு, செயற்கை முறையாக, ஒருவாறு காய சித்தி செய்து சிலகாலம் தவம் செய்வாரும் உளர். அவர் அடைந்த பயன்யாதும் இல்லை என்றே இப் பாசரத் தால் வற்புறுத்தி யருளினார் மணிவாசகப் பிரடு.] //

அப்பர் தேவாரம்.

நன்றாக்கிலென்பட்டினியாகிலென் துங்றமேறியிந்தவழூசேயீயிலேன் சென்றுகிறிஞ்குளித்துத்திரியிலென் என்றுமீசனைனுதவர்க்கில்லையே.

(ஷ பாவாசத்திருக்குறுந்தொகை செ. 8.)

“என்றும் ஈசன் எனதவர்” உலகர் போல் வாழ்ந்து ஒப்புர ஒழுகுதலால் சகச நிட்டை கைவரப் பெருதவர்.

திருமந்திரம்.

என்ன யிரத்தாண்டு யோக மிருக்கினுங்கண்ணு ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை உண்ணூடி யுள்ளே யொளிபெற நோக்கி [ஷ வ

கண்ணூடி போலே கலந்திருந்தானே.

(ஷ 3-ம் அட்டாங்கயோகம் 7-வது [தியானம் செ. 6.)

[ஈண்டு “யோகம்” எனப்பட்டது முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி வாயோடு கண்மூடி வீற்றிருக்கும் அசட்டு யோகமே ஆகும். இத்தகைய இயற்கை விரோதமான யோக

முடையார் இங்கிலையில் எத்துணைக் காலம் வீற்றிருப்பவராயினும் இவர்க்கு இறைவன் திருவடித் தரிசனம் முயற்கொம்பே யாகும் என்பது இம் மந்திரத்தால் நன்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

[நிறை முறையான சிற்றின்ப நுகர்ச்சியால் அசத்த காமம் சத்த காமமாக — காதற் காமமாக மாற்ற மடைய வேண்டும். இக் காதலாற்றுள் கணக்கில் உள்ள அசத்தநீர் அமல் நீராக மாற்ற மடையும். அடையவே சூக்கும் சத்திகள் அனைத்தும் காணப்படும். வேதம் ஒதப்படும். ஏகமாய் அம்பர மாய் ஒலிக்கும் நாதமாகிய — ஏக அம்பர நாதனுகிப் பிறைவன் திருவடித் தரிசனம் உளதாகும். அருந்தல் பொருந்தல்களால் சர்வம் விமலமடையா] பெருத அசட்டு யோகிகள் கண்ணின் நீரை மாற்றி உபநயனம் பெறுதல் —

“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய இறைவன் தரிசனம் பெறுதல் முடியாத காரியம். பின் வரும் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றது.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

விண்ணினின் றுமின் னெழுந் துவின் [கெடுங்குமாறுபோல் என்னுள்ளின் றுமெண் னுமீசன்னகத் [திருக்கையால் கண்ணினின் றுகண்ணிற்றேன் றுங்கண் [ணவிலிலாமையால் என்னுள்ளின் றஎன்னையும்யான்றிந்த [தில்லையே.

(ஷ செ. 261.)

இறைவன் தனது அடியார்க்குக் காட்சி தருங்கால் அக் காட்சி கார்மே கத் திடையே தோன்றும் மின்னலை ஒத்தது என இருக்கு வேதம் கூறுகின்றது என்ப. “மின்னுருவை” (திருப்புள்ளிருக்கும் வேளூர் திருத்தாண்டகம் செ. 5) என அப்பர் அருளியதும்

திருவாசகம்.

“மரகதக் தலாங்கும் மரமணிப் பிறக்கம் மின்னேளி கோண்ட பேர்ள்லேளி தீகழு”

(இட திருவண்டப்பகுதி)

என மணிவாசகர் அருளி யதும் அறிக.

“விண்ணில் நின்று மின்னேழுந்து விண் ஜூஞ்சு மருபோல் என்னுள் நின்றும் எண்ணும் சங்ஸ் என் [ஏக்த்திருக்கையால்”

என்பதன் பொருளும் இதுவே ஆம்.

இனமான முன்னிலைப் பொருள்களை விறைகண்டுபடஞ்சீகரணித்தலாகியறிய சாதகங்களால் ஊனக் கண்ணே உபநய னம் என்னும் ஊனக் கண்ணை மாற்ற மடைய வேண்டுதலால்,

“கண்ணில் நின்று கண்ணில் தோன்றும் [கண்ணறிவு” என்பத்து.

இத் தகைய ஞான திருஷ்டியாற் றுன் தண்ணையும் தலைவணையும் அறிய முடியும் என்பதும் சிவனே சீவன் சிவனே சிவன் என்பதும்,

“.....கண்ணறி விலாமையால் என்னுள்ளின்றளன்னையும்யானறிந்த [தில்லையே”

என்பதனால் விளக்க வைக்கப்பட்டன.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

“கண்ணிலே இருப்பனே கருங்கடல் [கடைந்தமால்”

(இட ச. 241)

என்பதனாலும்,

திருவாசகம்.

“.....கண்ணூர் அமுதமுமாய் நின்றுன் கழல் (இட திருவெம்பாலை) [பாடி,”

என்பதனாலும்,

கண்மணியின் உண் மணியாய் விள ங்குபவன் “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய இறைவனே என்ப தும் நன்று வலியுறுகின்றன.

“உண்ணூடி யுள்ளே ஒளிபேற நோக்கிடல் கண்ணூடி போலே கலந் திருந்தானே” என்று கூறப்பட்டது.

சந்திர னுள்ளே தழுலுற நோக்கினால் அந்தரா மாகு முடம்பு.

(இட தன்பால்-கண்ணூடி செ. 5.)

எனவும் வருலம் பாட்டியார் திரு வாக்குக்களையும் நோக்குக. அந்தரம் -ஞானகாச வடிவம்.

திருவாய் மொழி.

எண்சீர் கழிநேடிலாசிரிய விருத்தம். “ஊன்வாடைண்ணைதுயிர்காவலிட்டு” உடல்ந்திரியாப்புலனைச் தும்நொந்து தாம்பரிடவாடத்தவஞ்செய்யவேண்டா

(திருமங்கையாழ்வார்)

கந்தரலங்காரம்.

தருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் [சுற்றிமுறித தருத்தி யுடம்பை மோஹகிலென் னும் [சிவ யோகமெனும் கருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்கரு [நாதன்சொன்ன கருத்தை மனத்தி விருத்துங்கண்டர் [முத்தி கைகண்டதே.

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் [தைப்புகட்டின் வீட்டிற் புகுத மிகவெளி தேவியி நாசி [வைத்து மூட்டிக் கபாலமு லாதார நேரண்ட [மூச்சையுள்ளே ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக் [கும யோகிகளே.

(இட ச. 71, 85)

திருப்புகழ்.

“காவிய உத்துங் தாழ்சடை வைத்துங் காடுகள் புக்குங் தமொறிக் காய்களி துய்துங் காய்மொ றத்துங் காசினி முற்றுங் திரியாதே”

இத் தன்மை கைகூடப் பெற்ற மெய்யடியார்க்கு இறைவனே ஊன

திருஷ்டியாய் நிற்பான் என்பதுபோதர “கண்ணூடி போலே கலந் திருந்தானே” என்று கூறப்பட்டது.

ஓளவை குறவு.

கண்ணூடி தன்னுள் ஒளிபோல் உடம்பத [ஊன் உண்ணூடி நின்ற ஒளி.

(இட தன்பால்-கண்ணூடி செ. 1.)

என ஓளவையார் அருளி யதும் அறிக.

இத் தன்மை வாய்க்கப்பெற்ற மெய் யடியார் விமல தனுவள் “ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய அகண்டாகார அமல ஒளியானது ஆக்க முறுதலால் உடலம் ஊனம் அறவே ஒழிந்து கண்ணூடியின் தன்மை அடையும். கண்ணூடிக்குக் கறுத்த நிழற் சாயை உண்டா? இல்லை. அத் தன்மை அடைய வேண்டும் இத் தேகம். இதுவே அமல வடிவம் — ஒ வடிவம், இது பற்றியே,

“அநித்தமான ஊனாலுமிருப்பதாகவோசி அடைத்துவாயிலோடாதவரைகாதித்து அவத்திலேகுவான்மூலிபுசித்துவாடு மாயாசாசுட்டுயோகியாகாமல்

[அநித்தமான ஊன்—அசுத்த நிறை அமைந்த மருநுட்பு. இது அசுத்தம் நீங்கி மாற்றமடைந்தா ஸொழிய இதனேடு நித்திபத்துவம் பெறுதல் முடியாத காரியம்.

உரிய சாதகங்களால் வாயுவில்லள்ள அசுத்தத்தை — கனத் தன்மையை நீக்கி அதனை உடலோடு உறையச் செய்தல் வேண்டும். வின்துவில் உதிப் பது வாடு. நிறை முறையான இல்லற ஒழுக்கத்தால் — சிற்றின்ப நுகர்ச்சி யால் அவ் விந்து தூய்மை அடைந்து — ஸிரோதமாய்ப் பிருதிவி அம்சமா கிய உடலில் உறைய வேண்டும். அஞ்ஞான்று வாயுவும் ஒதம் தீர்ந்து உடலில் ஒடுங்கும்.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

“ஊனில்லயிர்ப்பைஒடுக்கின்சுடர் ஞானவிளக்கினைந்தி.....”

(ஷை கமச்சிவாயப்பதிகம்)

என்னும் பாசரத்தின் பொருள் இதுவே யாம். இயற்கை முறை இதுவே.

இவ்வாறன்றிச் செயற்கை முறையாக, வாயுவிலுள்ள அசுத்தத்தை நீக்கும் வழி யறியாது, அதனை வளிதில் அடக்குதல் ஆபத்துக்கே ஏதுவாகும். இது பற்றியே இத்தகைய தவத்தினர் “அசுட்டு யோகிகள்” எனப் பட்டனர் என அறிதல் வேண்டும்,]

இவற்றுல், அருந்தல் பொருந்தல் அமையப் பெறுது உடலுமிரை வாட்டி வருத்தித் தவம் புரிவோர் உண்மை காண மாட்டார் என்பதும் புருஷார்த்தங்களை அடைய மாட்டார் என்பதும் நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க.

உலகர் போல் வாழ்ந்து ஜம்புல இன்பங்களையும் நிறை முறையோடு அநுபவித்தலாலன்றி, முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி உஞ்சறப் படும் அசுட்டு யோகமாகிய போலித் தவத்தால் இருவினை ஒப்பும் மல பரி பாகமும் கைவருதல் — வாய்மையான கற்றல் கேட்டல்களை — கல்வி கேள்வி களை அடைதல் முடியாத காரியமே ஆகும்.

வாயுவின் அசுத்த மாகிய கனத் தன்மையை நீக்கும் வகையை ஒரு சிறி தும் அறியாது அதன் இயக்கத்தை இயற்கை ஸிரோதமாக வலிதின் அடக்குவதால் வாய்மையான காய சித்தி ஏற்படமாட்டாது.

மற்றே, அசுத்த நிறையே ஆதிக்கம் பெறுவதாகும். அசுத்தமாகிய மலம் விமலமடைதலாகிய வாய்மையான கல்வி பெறுதல் முடியாத காரியம். இவ் அசுத்த நிறைக் குரிய கேள்வி என்பதும் அசுத்தமானதே ஆகும்; அசுத்த நாதங்களைக் கேட்டு அமைதலே ஆகும். உலகில் வழங்கும் சாத்திரங்களைக்கற்றுக் கேட்டு அமைதலும் அசுத்த நிறையின் காரியமே ஆகும். இவற்றுல் அசேதனத்துவம் சித்திப் பதே யன்றி வாய்மையான ஞானம் ஏற்படுவது—உப நயனம் உள்தாவது — வாய்மையான வேதங்களை ஒதுவது முடியாத காரியம்.

காதல் இன்னது என — கற்ப இன்னது என ஒரு சிறிதும் அறிய முடியாத இவ் அசுட்டு யோகிகள் காலக்தியில் பொதிகங்கள் பேதப்படுதலால் பரிதாபகரமான சாதலடைந்து பிறவி வலைப்படுவரே யன்றி நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற் கொம்பே ஆகும்.

கல் என்னும் பஞ்ச தநுக்கள் அழகு பெறுதற்குரிய சாதனமே கற்றல் எனப்படுவது; கல்வி எனப்படுவது. “சாகாமல் கற்பதே கல்வி” என்றுள்

ஒள்வை. கல் அழகு பெறுதலே கல்வி பெறுதல் என்பது.

கல்வி என்னும் கற்புப் பெறுதற்குச் செயற் பாலது என்னை? அது தான் களவு என்னும் கந்தருவம் என்பது; கல் என்னும் பொதிக தநுவை இன்மான முன்னிலை அக்கினியில் இட்டுச் சுடுதல் — வாட்டுதல் என்பது. இவ் வாறு கல்லை அவியாகக் கொடுத்தலே (கல் + அலி) கலவி என்பது; நிறை முறையான சிற்றின்ப நுகர்ச்சி என்பது. பஞ்சம் ஆகுதி — பஞ்சாக்கினி மத்தியில் உஞ்சறம் தவம் இதுவே என்க.

“உபஸ்த துவார வடிவ கோளகத்தை அடைந்து வீரியத்தோடு கூடிய உபஸ்த இந்திரியம் வெளிப் பட்டது” எனவும் “இதுவே பஞ்சம் ஆகுதி யின் சாதனமாம்” எனவும் ஐதரேயம் முறையிடுவதன் உண்மையும் இதுவே என்க.

உனர்ச்சி உருவமான பரிசம் எனும் வாயுவானது தன் நாணல் கோணல் நீங்கிச் சுழி முனையைத் தாவுதற் கண உள்தாகும் துன்பம் சுடச் சுட — வருத்த வருத்த இத்தகைய இயற்கை முறையான தவம் உஞ்சறவோர்க்கு — துன்பம் சுடச் சுட சா— நோற்கிற பவர்க்கு கல் என்னும் சரீரம் பாச நீங்கி — பாச என்னும் மாச நீங்கி — மலம் விமலமாகி தீயில் ஓடவைத்த பொன் போல் ஒளி விடும் — அழகு பெறும் என்க; பாச பதம் பாச பதமாகிய மல பரிபாகம் — கந்தழி சித்திக்கும் என்க. இவ் அறிய பெரிய உண்மையையே,

குறள்.

சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் [துன்பம் சுடச்சுட நோற்கிற பவர்க்கு.

(ஷை 27-ம் அதி. தவம் செ. 7.)

என்னும் அரு மறையால் புலப்

புத்தி யருளினார் நமது பொய்யில் புலவர் என அறிதற்பாற்று. தவம் என் அம் சொல்லின் பொருளுக்கு ஏற்ற வாய்மையான ஒழுக்கமும் அதனால் ஆம் பயனும் இவையே என்பது அங்கை ஆமலகமாதல் கண்டு கொள்க. (தவம்—வாட்டுதல்—சுடுதல் — ஒளி விடுதல்.)

இவ் வடிவமே அமல ஒளியைக்காலு கின்ற எம் பெருமான் மாகேசர வடிவமையாக மாற்றிலாச் செம் பொன் வடிவம்—இடப் தேகம்—ரக்ஷக தேகம்—பொன் தேகம்—விமல யாக்கை என அறிக. சிவபிரான் பொன் வண்ணர் என்னும் சுருதியின் உண்மையை யும் நோக்குக. இத்தகைய விமல வடிவமே பினி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி அமலமாய் நித்தியத்துவம் பெறுவது.

அப்பர் தேவாரம்.

“..... கூற்றீங்கிக்கூற்றைவறுத்தாளவதோ மாற்றிலாச் சேம்போன்னுவர்மாற்பேற்றே”

என்னும் பிரபல தெய்வச் சுருதிச் செம் பொருளும் இதுவே என்பது வெள்ளிடை ஆம்.

இயற்கை முறையான — வாய்மையான அரிய பெரிய தவத்தினால் இத்தகைய விமல யாக்கை பெற்ற—அமல முற்படி கண்ட— முத்தி வாயில் கண்ட வழியடியாராகிய மெய்யடியார் நிலைமைக்கும் காடு மலைகளில் மெய்யுணர்ச்சி இன்றிப்பினம் போலக் கிடக்கும் அசட்டு யோகமாகிய போவித் தவமுடையோர் நிலைமைக்கும் இடையீடு இத்துணையது என இயம்ப ஒன்னுமோ? ஒன்னுது! ஒன்னுது!

விமல யாக்கை பெற்ற மெய்யடியாரே தம் முயிரைத் தமக்கு உரிமையாகப் பெற்றவர்; அஃதாவது இயற்கை முறையான தவத்தினால் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றப் பெற்றவர். இவரை மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும், இவரே இந்திரர்—குபோர்; கற்பகம்

(கற்பு அகம்) உடையவர்; வேண்டி யன எல்லாவற்றையும் வேண்டியாக்கு எப்த வல்லவர்; துட்ட நிக்கிரக சிட்ட பரிபாலகர். இவர் ஆற்றல் அசட்டு யோகிகள் — சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்ட டையாளர்—வித்துவாண்கள் முதலிய எம் போவிய உலக மாக்கள் சிந்தனை சொற் செயல்களுக்கு எட்டாததே ஆம் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயப்பட ஆலோ? பின்வரும் திருவாக்குக்களுக்கு இலக்காய தபோதனர் இவரே என அறிதற்பாற்று.

குறள்.

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றுளை ஏனைய மன்னுயிர் ரெல்லாக் தொழும்.

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் [செய்தவம் எண்டு முயலப் படும்.

ஒன்னர்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலும் எண்ணில் தவத்தான் வரும்.

கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றவின் ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு.

(ஷ்ட 27-ம் அதி. தவம் செ. 8, 5, 4, 9.)

இவரே செயற் கரிய செய்யும் பெரியராய் மேல் விசேடதவமுடையராய்த் தமது விமல யாக்கையை அமல மாக்கி நித்தியத்துவம் பெறுபவராவர்.

உலகியதுக்கு ஒப்பிய மண், போன், பேண் என்னும் முன்னிலைகளை நிறை முறை யோடு தமுவி உருற்றப்படும் தவத்தினற்றுன் வாய்மையான மண், போன், பேண் என்பனவற்றை அடைந்து நித்தியத்துவம் பெற வேண்டும்.

மெய்யடியார்க் குரிய விமல தேகமே வாய்மையான மன்னும் (பூமா) பொன் னும் (போன் தேகம்) பெண்னும் (விமல வல்லி) — காமவல்லி—கற்பக வல்லி ஆம். அருந்தவத்தால் இவற்றை அடைந்தே வேண்டிய யாவற்றையும் நிறை யோடு கண்டு உண்டு உபரதி பெற்று உடலுயிர் அமலமடைந்து (ஒ

வடிவம்) நித்தியத்துவம் பெற வேண்டும். இதுவே யன்றி வேறு தடம் இல்லை; உண்டு என்பவன் மதியினன்.

இவ்வண்மைகளை அறியாத உலகோர் பலர் இவற்றிற்கு மாருக முன்னிலை யை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி அசே தனத்துவம் அடைந்து சாதலடை வதே அரும் தவமும் அதன் பயனும் ஆம் என ஒல மிட்டுச் சாதலடைந்து பிறவி வலைப் படுகின்றனர்.

தம்பதிகளாய் — இல்லற ஒழுக்க முடையராய் மாயா காரியமாகிய முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சிகரணி த்தே தவம் புரிய வேண்டும் என்பது வேத வழக்கு. பண்டைக்காலத்து இருடிகள் — முனிவர்கள் — மெய்யடியார்கள் — ஆழ்வார்கள் — சித்தர்கள் கைக் கொண்டொழுகிய ஒழுக்கம் — நித்தியத்துவ நெறி இதுவே ஆம். இதுவே வாய்மை.

ஏனெனிற், டடலுயிர் என்பன சத்துச் சித்து — சத்தி சிவம் — பெண் ஆண் எனப் படும். சத்தியாகிய உடலும் சிவமாகிய உயிரும் கூடிக் குழைய வேண்டும். இதற்குக் கற்பனை அத்தியாயத்திலும்பெண்னும் ஆணும் கூடிக் குழைந்து வாழ்க்கை நடாத்துவதே இன்றி யமையாத ஒழுக்கமாகும் — இயற்கை முறை யாகும். சிறியதைக் கொண்டே பெரியதை அடைய வேண்டியது ஆதலால் நிறை முறையான சிறியின்ப நுகர்ச்சியா னன்றி வேறு தடம் புகுந்து பேரின்ப லாபம் பெறுதல் அகம்பாவிதமே— இயற்கை விரோதமே என்பது சொல்லாமலே அமையும். தத்துவப் பெரியார் அது பவமான துணிபும் வேத உண்மையும் இதுவே ஆம்.

இவ் உண்மை இதுவரை வித்தக வாயிலாக வெளி வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றால் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களோடு நன்று விளக்கி நிறுவப் பட்ட தாதவின், அதனையே ஈண்

16 விரித்தல் மிகை யாகும். (வித்தகம் தொகுதி 1 இல. 13 இல்லறம், 19 அருந்தல் பொருந்தல் அனந்தல், 26 பிரசரியம், 27 இந்து மதம், 37 பாசு பதம், 49 காயகித்தி, ஷட் தொகுதி 2 இல. 2 கல்வி, 11 மல பரிபாகம், 38 இல்லறமல்லது நல்லறமன்று, 41 மெல்லில் நல்லாள் தோள் சேர் என்னும் கட்டுரைகளில் காண்க.)

பின்வரும் பிரபல சுருதிப் பிரமாணம் (ஜம்புலவன்களையும் நிறை முறையோடு துய்த்து உய்தியடைதலே மெய்யுணர்ச்சி கைவருதற்குரிய நித்தியத்துவ நெறியாகிய வாய்மையான தவம் என்பதையும்) ஜம்பொறிகளையும் அடக்குதல் அசேதனத்துவ நெறியாகிய பிறவி நெறியே என்பதையும் நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

திருமந்திரம்.

அஞ்ச மடக்கடக் கென்பர றிவிலர்
அஞ்ச மடக்கு மரரு மங்கில்லை
அஞ்ச மடக்கில் அசேதன மாமென்றிட⁽⁴⁾
அஞ்ச மடக்கா அறிவறிந் தேனே.

(ஷட் 7-ம் தங். ஜந்திக்திரியமடக்கு முறை [மை செ. 3.]

இது காறும் கூறியவைகளால் மாயா காரியமாகிய முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சீகரணித்து உய்தியடைதலே நித்தியத்துவ நெறியாகிய வாய்மையான தவம் என்பதும் அம்முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி வாயோடு கண்மூடி வதிதல் அசேதனத்துவ நெறியாகிய—பிறவி நெறியாகிய போலித் தவமே என்பதும் ஒருவாறு உணரத் தகும்.

சுபம்.

“அறிவிப்பு.

கடிதார்களின்
அபிப்பிராயங்களுக்கு
அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

—
இராமநாதபுரம் ஜில்லா, கிழமுச்சீவல்பட்டி
யாழ்ப்பாணம் தமிழ்ப்பண்டிதர்
ப்ரம்ஹஸ்ரீ. வ. மு. இரத்திநேவ்வரையரவர்கள்
வழங்கியது.

பொழுது புலர்ந்தது புத்தாண்டு புகுந்தது
தொழுது வணங்கித் தூாந் ரணிந்து
சங்கர னமம் துங்கமுறச் சொன்மின்!
இங்கித வாழ்வு இயைதர மாந்தர்
இந்தியத் தாயின் இணையடி பணிமின்!
புந்தி மிக்க புலமை நிறைந்து
மூலா தார முளைத்த மூர்த்தியை
நாலாம் பரமுத்தி நண்ண வேண்டி
உடலின் சிவத்தை உவப்புடன் நற்க
நடலை வாழ்வை நஞ்செனக் காணலாம்
வடமர நீழல் மன்னிய சோதி
திடம்பெறக் காட்டிய திருவுருப் போற்றிக்
சித்தஞ் சிவமாய்த் தித்தித் திருக்கலாம்
வித்தகப் பத்திரம் வீடு காட்டும்
உத்தம நண்பீர்! உண்மை காண்மின்!
பத்தி யோடு பரவுத விள்தே.

சுபம்.

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை
தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமாந். ச. கந்தையாபிள்ளை
(வித்தகம் பேராசிரியர்)
அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

வாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை
நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழு
தப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அனு தபால்
முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

கடவள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும்,
மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும்
தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திரு

புதுவை.

பட்ட இடத்தைக்காஞ்சிமாங்கரத்தை விட்டு வேறு இடத்தில் மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டது என்றால், அது பரிசுக்கத்தகுந்ததே. ஏனென்றால், “ப்ரும்ஹைச்தயம் ஜகன்மித்யா” என்கிற நூயப்படி மஸ்லாதி ப்ரபஞ்சங்களை தீர்க்க வைராக்ய த்ருட ஞானத்தால் துச்ச மெனக் கருதி அதனால் ஏற்பட்ட தெளிவால் தெளிந்த ஞானவிரைன் அன்றே துறவி என்பவன்! அங்ஙனம் துறந்த துறவியன்றே பிடா திபதி, மடாதிபதி குரு என்னும் பெயர்களுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும் அர்ஷமைத்துயைவன்? வைராக்ய திட போத மற்றவனை மடாதிபதி யாக நியமிப்பது, தேவரம்பைக்கு நடும்வகைனை நாயகனாக்கியது போல வண்ணால் ஆகிறது! பூர்வகாலத்தில், ஜனக மகரி வியினுடைய சமஸ்தானத்தில், உபநிஷத்தார்த்தங்களை ஜனகர் முதலிய மஹரிஷிக் கூட்டங்களுக்குச் சபையில் உபங்பாச வடிவமாக ஸ்ரீமத் யாஞ்யவல்க்யர் ப்ரசங்கம் செய்து வந்தபொழுது, ஒரு நாள் ப்ரசங்கமத்தியில் ஸ்ரீமத் யாஞ்யவல்க்பர்—தம் தபோ பலத்தால் சபையின்றை — அவ்வர்களுடைய வைராக்ய நில்சயத்தைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்க எண்ணி, அந்தச் சபைக்குச் சுற்றுப் புர முழுவதும் தீப்பற்றும் படி செய்ய, அச் சமயம் அஞ்சு ஸ்ரவணம் செய்திருந்த யதிகள் மகிழிகள் எல்லாம் எழுந்து, “என் கெளாயே என்,” “என் கமண்டலம்,” “என் தண்டம்,” “என் ருத்ராக்ஷமாலை,” “என் காஷாயம்,” “நான் செத்தேன்,” “நான் பிழைத்தேன்,” என்று கூக்குர விட்டுத் திசையின்றியோடு— குதித்தும், நடுங்கியும் பரந்தோடியும், ஆக நானுவித அவஸ்தைகளுக்குள் பட்டனர். ஆனால், (1) ஜனகர் (2) யாஞ்சியவல்க்பர் (3) கார்க்கி இம் மூன்று பேர்கள் மாத்திரம் எதற்கும் அஞ்சாமல் தைத்தையையெல்லாயும் தரத் தகுந்த காபாக்கி! அக் காமாக்கியின் வாசனை விவேத்தால் ஸ்ரவ காமங்களையும் அடைந்தவர் — அதனால் அப்பெயரால் ஏற்பட்ட மடம் (பிடம்) அதற்கு அதிபதி இதன் பரம்பரை “ஸ்ரீகாஞ்சிகாம கோடீபீடம்” என்றபடியால், இந்தப் பெயரை நினைத்தும் சொல்லியும் வந்தாலும் சர்வ பாபங்களும் நகித

போதும் எதனாலும் அழிபடுவதில்லை என்னும் நிலைமையில் இருந்தனர். அது சமயம் யாஞ்யவல்க்யர் தன் தப ஸாக்னியை அணைத்து விட்டு ஒடியலைந்த மஹரிஷிகளைப் பார்த்து, “ஓ மஹரிஷிகளே! நீங்கள் எவ்வளவு உபதேசம் பெற்றிருந்தாலும், தபம் செய்திருந்தாலும், வேதாந்த ஸ்ரவணம் செய்திருந்தாலும், த்ருடவைராக்பம் உள்ளபடி இல்லாதவர்களாயும், த்ருடவைராக்பம் உள்ளவர்களைப் போல நடித்துக்காட்டுபவர்களாய்வுங்களுக்கு கெளபீனம் முதலிய சாதனங்களே முத்தி யளிப்பதை. அதனிடத்தே அன்பு செலுத்து பவர்க்கு இவ்வேதாந்தஸ்ரவணத்தினால் யாதொரு பயனும் சித்திக்கவேமாட்டாதாதலால் உங்கள் வழிபில் நீங்கள் நடக்கலாம். இச் சபைக்கு மூன்று பேர்கள் மாத்திரமே போதுமானது என்றெல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டதாகவும் தாங்கள் முதலிய மூவரோடு வேதாந்தப் ரசங்கம் செய்ததாகவும், சரி த்திரம் கூறுகிறது. இதுபோல், ஒரு கேவலம் ஐதர்! அதிலும் இந்து மதத்தில் பற்றுடைய வீரன், உண்மைக்கு எதிர்பார்த்தவன், இவ்வைத்தரை கண்டு பயந்து ஒரு அத்வைதசித்தாந்தபாவர்த்தகர், அதிலும் சங்கரபரம்பரை — தீர்க்க வைராக்யத்தால் துறந்து, சர்வஞ்யத்வாதி சக்திகளைப் பெற்றவர் ஆதி சங்கர் முதல் அவிச்சின்னமாக உபதேசத்தைப் பரம்பரையாகக் குருவினிடமே பெற்று அவ்வனுஷ்டான அனுபவப் பெருக்கினால் மடாரோகணம் செய்து, பிடத்தையடைந்தவர்; அதிலும் அஞ்சாத நெஞ்சத்தையும் சாயகத்தையும்கூடியும் தரத் தகுந்த காபாக்கி! அக் காமாக்கியின் வாசனை விவேத்தால் ஸ்ரவ காமங்களையும் அடைந்தவர் — அதனால் அப்பெயரால் ஏற்பட்ட மடம் (பிடம்) அதற்கு அதிபதி இதன் பரம்பரை “ஸ்ரீகாஞ்சிகாம கோடீபீடம்” என்றபடியால், இந்தப் பெயரை நினைத்தும் சொல்லியும் வந்தாலும் சர்வ பாபங்களும் நகித

துப் போகும். இங்ஙனமுள்ள பரம்பராப்பத பிடம், அதிலும் சர்வஞ்ப பிடம்; பூசிப்பது ஸ்ரீ சந்தர்மெளனீஸ் வரரை, உபாவிப்பது காஞ்சி காமாக்கியை; ஆள்வது சிஷ்ய பரம்பரையை ஆகிப இவ்வளவு பெருமை தங்கிய தும் சர்வ துக்க நிலையை தூத்தக்கதும் ஆகிப ஆஸ்ரமத்தை யடைந்தவர் நித்யகாலக்ரமம் தவராமல் ஸ்ரான-ஜப-தபா-நியம நித்யகர்மானுஷ்டான—சம்ப்ரதாய—யோக ஞானநுஷ்டானத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பதில் ஸ்ருஷ்டியுஞ்செய்து காட்டுஞ்சித்திகள் மலிந்து டாத்தின் கீழ் ப்ரகாசிக்கின்ற பிருஷ்களோடு விளங்கி வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீகாஞ்சிகாமகோடி பிடாதிபரான ஸ்ரீ ஜகத்கரு என்றால், ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பிடாதிபரான ஸ்ரீ ஜகத்கரு என்றாலும், ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பிடாதிபரான ஸ்ரீ என்கிற பிருது உண்டென்றும், மற்றைப் பூர்ணங்களிர் பிடத்திற்கும், ஸ்ரீ தவாரகாபீடத்திற்கும், ஸ்ரீ ஜகந்நாதபிடத்திற்கும், ஸ்ரீ தவாரகாபீடத்திற்கும், ஸ்ரீ ஜகத்கரு என்றாலும், ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பிடாதிபரான ஸ்ரீ ஜகத்கரு என்கிற பிருது என்கிற பிருது உண்டென்றும் பூர்ணம் கோடி பிடத்திற்கும், ஸ்ரீ ஜகந்நாதபிடத்திற்கும், ஸ்ரீ தவாரகாபீடத்திற்கும், ஸ்ரீ ஜகத்கரு என்கிற பிருது மாத்திரமே யுண்டென்றும் ஸ்ரீகாஞ்சிகாமகோடி பிடாதிபரானும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களாலும் கூறப்பட்டு வருகிறபடியே ஸ்ரீ குருதவும் மாத்திரம் அடைந்திருப்பவர்கள் என்று காஞ்சிகாமகோடி பிடத்தாரால் செரல்லப்படுபவர்களாகிய ஸ்ரீ (1) ஸ்ரீங்ககிரி (2) தவாரகா (3) பதீ (4) ஜகநாதம் இந்த நான்கு மடங்களும் இருக்குமிடங்களில் ஸ்ருஷ்டியில் ஐதர் கலாபகோஷங்களும், துவாரகையில் ஓளர்களீப் முதலியவர்களுடைய யுத்தங்களும் பதீபி காபூல்காரர்களுடைய தில் மஹம்தியரால் கஷ்டமும், கஸ்ட் இன்டியா கம்பெனியைச் சேர்ந்த அநேகம் வெள்ளையர்களால் ஏற்பட்ட நாசமும் கணக்கிடவே முடியாது அல்லவா?

(தொடரும்)

**“வித்தகம்” முதல் வருட,
இரண்டாவது வருட சுஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.
ஒவ்வொன்றும் விலை ரூபா 3-8-0
தபால் சேலவு பிரத்தியேகம்.**

வித்தய அட்டவணை.

முதல் வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

- 1 எமது கொள்கை.
- 2 சைவசமயம்
- 3 தத்துவப்பெரியார்நால்கள்
- 4 எழுதாமறை
- 5 குருசெறி
- 6 வேதாகமங்கள்
- 7 இருக்கு வேதம்
- 8 தமிழ் நெடுஞ் கணக்குத் திருத்தத் தீர்மானம்
- 9 திருவருணாட்டம்
- 10 நாதம்
- 11 அமல் ஜகாரம்
- 12 அறமுதல் நாற் பொருள்
- 13 இல்லறம்
- 14 அன்னம்
- 15 துப்புரவு
- 16, 17 மனைவி
- 18 பொருள்
- 19 அருந்தல் பொருந்தல் அனங்கல்
- 20 உடம்பின் பயன்
- 21 இடம்பட வீடைபேல்
- 22 ஜீவகாரண்ணியம்
- 23 முயற்சி
- 24 விதேக முத்தி சதேக முத்தி
- 25 நான் மறை
- 26 பிரம சரியம்
- 27 இந்து மதம்
- 28 அடியார் பெருமை
- 29 நிறை
- 30 அடியார் இயல்
- 31 அருணேநுதயம்
- 32 யோகம்
- 33 அந்பு
- 34 பணி செய்து கிடத்தல்
- 35 அருள்
- 36 சகச நிட்டை
- 37 பாசு பதம்
- 38 மாற்றிப் பிறத்தல்
- 39 கற்பளை
- 40 சமாதி
- 41 பண்ணைக் காலப் பொத்த சமணாரும் தற்காலச் சைவரும்
- 42 அருங்செய விரும்பு
- 43 விறை முறை இல்லாக கற்பளை
- 44 சங்கச் சங்கஞேர் நூல்கள்
- 45 தூல சூக்குமு சம்பந்தம்
- 46 பதி பசு பாச உண்மை
- 47 வீடு பெற நில்
- 48 சண்டேகாப்.பேறு
- 49 காயசித்தி
- 50 ஆரியரும் தமிழரும்
- 51 வித்தகம் பேசேல்

தோடர்ச்சியான கட்டேரைகள்.

தலையாய ஆறு.

இருக்கு வேத உண்மை. சிகையை வந்தித் [தல்
ஆரியமும் தமிழும்.
சமுநாடும் தமிழும்.
“நத்தம்போல் கேடு” என்னும் குற்றுரை உயிர் வருக்கம்.
உடலுயிர் சம்பந்தம்
பெண்டாற் புலவர்கள்.

இரண்டாவது வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

- 1 எமது பத்திரிகை
- 2 கல்வி
- 3 சிவமும் விஷ்ணுவும்
- 4 கேள்வி முயல்
- 5 காமேசன்
- 6 சோம்பித் திரியேல்
- 7 இடம் பொருள் ஏவல்
- 8 கற்பளனப்படுவது சொற் றிறம்பாகமை
- 9 வேதாந்த சித்தாந்தம்
- 10 சுழினை
- 11 மலபரிபாகம்
- 12 இருவினை ஒப்பு
- 13 விட்ட குறை
- 14 இராப் பகலற் இடம்
- 15 அரவமாட்டேல்
- 16 ஆவுயங் தொழுவது சால வும் நன்று
- 17 விருந்திலோர்க்கில்லை பொருந்திய ஒழுக்கம்
- 18 ஒத்த இடத்து நித்திரை கொள்
- 19, 20 ஒதுவதொழியேல்
- 21 ஆறுவது சினம்
- 22 மறைக்காட்டுக் கதவு திறத்
- 23 உடையது விளம்பேல் [தல்
- 54 சுவது விலக்கேல்
- 22 சுயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்
- 26 ஜூயிட்டென்
- 27 குற்றம் பார்க்கில் சுற்ற மில்லை
- 28 சிவத்தைப் பேணில் தவத் திற்கழுகு
- 29 சிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம் பாமை

தோடர்ச்சியான கட்டேரைகள்.

ஸர். ஐக்டீஸ்சங்கிரவஸு அவர்கள் செய்த [பிரசங்கம் சம்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் [ஆண்டி

அயிக்கவாதம் பேசிப் பயிக்க வாதம் புரியும் அறிவிலிகளுக்கு வாய்ப் பூட்டு.

பொ. முத்தையா பிள்ளை. உண்மை முத்தி [நலை ஆராய்ச்சி

உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு. ஈழாடும் தமிழும்.

உடலுயிர் சம்பந்தம் பெண்பாற் புலவர்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்திற்குரிய உத்திரவுட்டம் நான்கின் ஆராய்ச்சி

20-ம் நாற்றுண்டின் இணையற் றின்னானம்